

BRANDWEERWEDSTRIJDEN

Traditiegetrouw heeft de bedrijfsbrandweer van ons complex Haag ook dit jaar met één ploeg deelgenomen aan de door het A-comité uitgeschreven vriendschappelijke ontmoeting tussen be-

Als gastheer trad ditmaal voor de Klasse IIIa op de N.V. Maatschappij tot Exploitatie der Verenigde Oliefabrieken te Zwijndrecht (de V.O.Z.).

Deze Klasse IIIa is voor ons vrijwilligerscorps de moeilijkste klasse waarin kan worden gespeeld. In deze wedstrijdklasse komen namelijk alle deelnemende ploegen voor een onbekend doel te staan op een onbekend terrein.

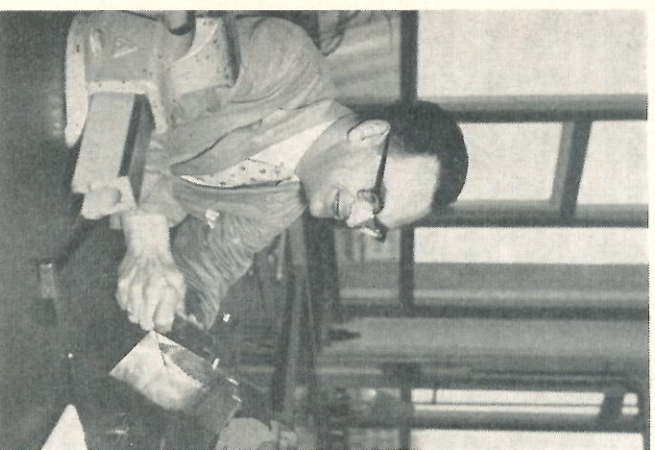
Begunstigd door

zeer mooi weer vertrok onze bedrijfsbrandweer op zaterdag 6 mei j.l. naar Zwijndrecht. De manschappen (en de supporters) werden vervoerd per bus, terwijl voor de slangen, de opzetsstukken, de brandweerklleding e.d. een materiaalwagen, bestuurd door een chauffeur van onze expeditie, volgde.

Bij deze wedstrijden wordt namelijk ook gelet op de toestand van het materiaal en de kleding, op de wijze waarop dit materiaal is onderhouden en op de wijze waarop dit materiaal door onze ploeg tijdens de wedstrijden wordt behandeld. Zeer terecht is het dat de jury

De brandweerploeg Van der Heem Den tenne — presenteert zich.

De proefuertiplaats R.A.T. heeft maandag 22 mei a.s. een jubilaris in haar midden en wel de heer G. J. van Diest, die daar 12½ jaar als bankwerker werkzaam is. Onze hartelijke gelukwensen.

kunnen worden afgezet. Het leven van het bedrijfsbrandweer is afhankelijk van het materiaal. Wij hoeven het onklaar raken masker, breken van zal u duidelijk zijn weermateriaal van kwaliteit moet zijn worden onderhouden controleerd, opdat het rig ogenblik perfect Een woord van lof zeker op zijn plaats vestingsdienst, die heer Zevenbergen onze voor ons blusmateriaal ook duidelijk aantal punten dat de dit onderdeel van de Boven dien waren jongens in nieuwe vullen. De oude kledr door de vele jaren tijdens de wikkels vervanging in aanm De wedstrijden sportief verloop en organisatie door de brieven te Zwijndrecht ook snel. Vele hoeders waren aanwezig gemeente van Zwijndrecht missaris van de KCC vincte Zuid-Holland, Komt men van thuis, dan is altijd een prijs gewonnen soluit niet het voorn

De gestangden: v.l.n.r. zittend de dames E. Westmaas, G. C. Valkenburg, F. Kruse, de heer G. C. Koopman (leerbaar), de dames J. A. Hoedemakers, M. J. Zeegers en A. E. van der Bilt. V.l.n.r. staand de heren G. C. Roghman, A. Haak, A. Radder, mej. C. M. C. Schaarroo, de heren B. van der Laan, A. G. M. van Dijk en J. G. A. Tenmissen.

KRO-TV-concert

Zondag 28 mei aanstaande des avonds te 21.00 uur concerteerde onder leiding van Anton Kersjes het Amsterdams Kunstmaand Orkest in ons Ontspanningsgebouw.

Het programma omvat deze keer één werk:

de 4e symfonie (ook wel bekend als de „Italiaanse“ symfonie) van Felix Mendelssohn-Bartholdy).

Bezoekers dienen uiterlijk 20.45 uur in de zaal aanwezig te zijn.

Om 20.15 uur vertrekt er een HTW-bus van het Hollands Spoor naar de halte Saturnusstraat; hier vandaan om 22.00 uur in tegenovergestelde richting. Kaarten kunnen worden besteld bij afdeling Public Relations (toestel 5322).

Geslaagd voor!

Te gedeelte cursus Fijnmechanische Techniek: de heren A. A. J. Tenmissen, H. Bultman, C. J. Brand, L. Q. Doorackers, J. H. P. Sussan, G. P. Boetse laers, allen uit ons bedrijf Den Haag, P. H. Schuren en D. Klees van ons bedrijf te Utrecht.

Steno-Nederlands: mej. C. M. C. Schaarroo, Staf administratie.

VERVOLG VAN PAG. 1

Hoofdgroep (360 aanslagen en hoers)	476
mei. E. A. v. Frankenhuyzen, 3660	382
mei. W. M. Vos, 9150	382
Groep A (330—339 aanslagen)	341
mevr. E. Gunzel-v. d. Straeten, 7100	333
mei. L. M. Dirksen, Utrecht	327
Groep C (270—299 aanslagen)	327
mei. M. A. Soesbergen, Utrecht	326
mevr. L. J. Honderveld-Jesiger, Utrecht	313
mei. R. C. Hartstikker, 7100	307
Groep D (240—269 aanslagen)	286
mei. C. de Neer, 1500	281
mei. H. in 't Hout, 1100	272
mei. M. E. Kamer, Utrecht	272
Groep E (210—239 aanslagen)	247
mevr. J. v. Asperen-v. d. Meulen, 4602	243
mei. M. van Hiltten, Verkor	224
hr L. F. de Jong, 9400	224
Groep F (180—209 aanslagen)	245
mei. R. Pannekoeker, 8600	227
mei. E. S. de Looff, 2010	216
mei. Y. Vijverberg, 1506	216
mei. G. Ramaker, 8600	216
Groep G (150—179 aanslagen)	251
mei. R. Stout, 4092	223
mei. I. Baugten, Verkor	202
mei. C. Roelvelde, 7100	191
mei. G. H. Oudshoorn, 4600	190
mei. Y. Rijnnaars, 2111	190
Groep H (tot 149 aanslagen)	159
hr. A. van der Lans, 3321	143
hr. J. Brijnyn, 4621	129
hr. L. Berrina, 3322	129
IVOK-groep (tot 149 aanslagen)	188
mei. R. Sol	185
mei. J. Hoedemakers	177
mei. T. Schaarroo	176
mei. M. Zeegers	168
mei. A. v. d. Bilt	161
mei. T. Valkenburg	181
hr. A. Radder	153

Hartelijk dank!

Hartelijk dank aan comité Ziekentrost voor de tijdens mijn gedwongen huissijn in verband met een ongeluk ontvangen attentie.

J. H. v. d. Putten,

Sputterij.

Hierbij wil ik, chef, collega's en Ziekentrost hartelijk danken voor hun geven en betamelingsstelling, die ik na mijn ongeluk mocht ontvangen.

P. J. A. Breukman,
Techn. dienst Adam.

Filatelisten

rubriek

Onze dia-lezing „Zwitserland door zijn postzegels gezien“ was een overweldigend succes. Hoewel er extra tafels en stoelen waren geplaatst, vreesden we toch tekort te komen, wat gelukkig niet het geval was. Degenen die niet zijn geweest hebben werkelijk veel gemist.

Ook werd op deze avond afscheid genomen van de heer C. H. J. van der Geld als leider van het rondzendverkeer, dat thans wordt verzorgd door de heer J. Jense, Medische Dienst. Als dank voor de door de heer Van der Geld verrichte werkzaamheden, die vooral bij een jonge club veel tijd en moeite vergen, werden hem de originele drie stuks first day covers van de SAS-uitgifte overhandigd.

Mogen wij u nog eens herinneren aan de uitnodiging van de BPM voor 25 mei en 23 juni? Op 19 april waren er slechts enkelen die aan de uitnodiging gevolg hadden gegeven.

Dan het nieuws in bekende vorm, aangezien er teveel is om het allemaal op te nemen.

België

Zegel van 3 fr. ter gelegenheid van de „dag van de postzegel“, een herdenkingszegel voor Nicolaus Rookox, burgemeester van Antwerpen in de 16e eeuw, alsmede een „Culturele serie 1961“ bestaande uit 6 waarden.

Denemarken

Een zegel van 30 ore, t.g.v. het 50-jarig bestaan der Deense natuurbescherming en als eerste van de nieuwe frankiezegels een 30 en een 60 ore met nieuwe afbeelding van koning Frederik X.

Liechtenstein

Hier iets geheel nieuws, namelijk een „minstrelenserie“ en een 5 en een 40 rappen als aanvulling op de koerserenle serie.

Luxemburg

Dit door de verzamelaars zo geliefde land geeft op 15 mei een serie dertienzegels uit als propagandavaar voor de dienbescherming. Het zijn vier zegels met afbeeldingen van een specht, een kat, een veulen en een hond (Teckel). De waarden zijn frs. 1,—, 1.50, 3,00 en 8,50.

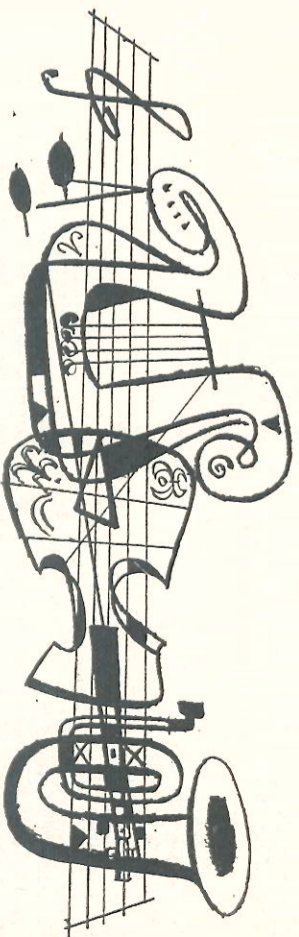
Noorwegen

Twee zegels ter gelegenheid van het 700-jarig bestaan der Håkonshallen in Bergen, in de waarden 45 ore en 1 kroon.

Oostenrijk

Dit land kondigt drie nieuwe zegels aan. Een 1 S. 50 ter ere van de vrijheids-offers van Oostenrijk voor Europa; een 5 S. „Luposta“ Wien

Wien 1961“ ter herinnering aan het begin van de Oostenrijkse luchtpost op 31 maart 1918 en op 25 mei een zegel

MUZIKALE MOMENTEN

GIACOMO PUCCINI (1854—1924)

Is het waar, dat Nederland weinig echte operaliefhebbers telt? Dit is moeijlijk precies na te gaan; hoewel het wel min of meer blijkt uit de spaarzame uitvoeringen die hier plaats vinden. Ondanks dat, zijn er een paar operacomponisten die bij ons goed aangeschreven staan en waarvan niet alleen de naam bekend is, doch zelfs enige werken. Puccini is hier een markant voorbeeld van. Velen kennen immers De meeslepande, felle themas die zijn muziek zo rijk maken, zijn melodische begaardheid en zijn zuidelijke verbeeldingskracht hebben de bouwstenen geleverd voor zijn opera's, die zo'n apart, direct herkenbaar karakter hebben. Puccini boekte veel succes met zijn werken en hij ondervond tijdens zijn leven de volle erkenning hiervan. Zijn voorgetuigdheid leidde diverse voortreffelijke musici en het was dus ook niet zo uitzonderlijk dat hij componist werd. Dit geschiedde overigens door de hulp van een geestelijke, die hem gratis pianolessen gaf, aangezien zijn vader vroeg stierf en er weinig inkomsten waren. Door verdere steun, nu van adellijke zijde, kon hij studeren aan het conservatorium te Milaan, waar hij o.a. les kreeg van Ponchielli, de componist van de beroemde Dans der Uren uit de opera La Gioconda.

Zijn eerste opera's, Le Villi en Edgar, vonden direct waardering. Ook financieel had hij goede resultaten met deze werken. Met de opera's Manon Lescaut, La Bohème en Tosca werd echter zijn naam voor goed gevestigd. Vooral La Bohème is al direct als meesterwerk geprezen. Dit stuk prachtige muziek, dat een episode uit het veelbewogen kunstenaarsleven weergeeft, schreef hij in de vrij korte tijd van acht maanden.

Ondanks alle voorspoed en succes was Puccini toch niet zo gelukkig. Door zijn overgevoelige natuur en zijn dikwijls optredende zwaarmoedigheid werd zijn geluk verduisterd. Meestal leerde Puccini eenzaam teruggetrokken op zijn villa Torre del Lago.

De componist Debussy heeft op latere werken van Puccini enige invloed uitgeefend. In zijn werken zijn hiervan sporen terug te vinden. Misschien is dit een van de redenen geweest waarom zijn nieuwste scheping, Madame Butterfly, niet zo enthousiast werd ontvangen als zijn andere opera's. Bij de première werd dit werk uitgelaten. Het was waarschijnlijk te modern voor de oren van het operapubliek uit het begin van deze eeuw. Toch behaalde Puccini later ook hiermee veel succes. Evenals zijn andere opera's, is Madame Butterfly een echt repositieus stuk geworden.

Puccini kreeg zelfs uit Amerika lotbetuigingen en hierdoor aangemoedigd schreef hij een wild-west drama, Fanciulla del West, dat echter volkomen mislukte. De opera La Rondine werd in 1917 in Monte Carlo ten doop gehouden, doch deze is evenals enkele étnaarters die Puccini ook nog schreef, hier vrijwel onbekend.

Het laatste werk dat Puccini componeerde, was de opera Turandot. Voltooid heeft hij deze opera echter niet. Het componeren hiervan ondertrak hij plotseling om naar Brussel te reizen. Hij hoopte daar genezing te vinden voor de keelkanker waaraan hij leed. Een operatie vond plaats, doch dit bespoedigde echter alleen zijn dood.

Turandot werd later voltooid door Franco Alfano, terwijl onder Arturo Toscanini de eerste uitvoering plaatsvond.

F. G. van der Meulen.

van 3 S. ter gelegenheid van de bijeenkomst van Europese ministers van verkeer.

Ook wordt nog een bijzonder stempel gebruikt t.g.v. de „European Brewery convention“ in de nieuwe Hofburg te Wien van 14—18 mei.

Vaticaanstad

Hier verschenen op 6 april 3 zegels t.g.v. het 15e eeuwfeest van de paus de H. Leo de Grote in de waarden 15, 70 en 300 Lire.

Zweden

Ter herdenking van een zijner grootste schilders gaf dit land twee zegels uit ter herinnering aan de geboorte van de 250 jaar geleden van Carl Gustaf Pilo. Van hem is vooral bekend het

grote, nimmer voltooide schilderij „krooning van koning Gustaaf III“ in het nationale museum te Stockholm.

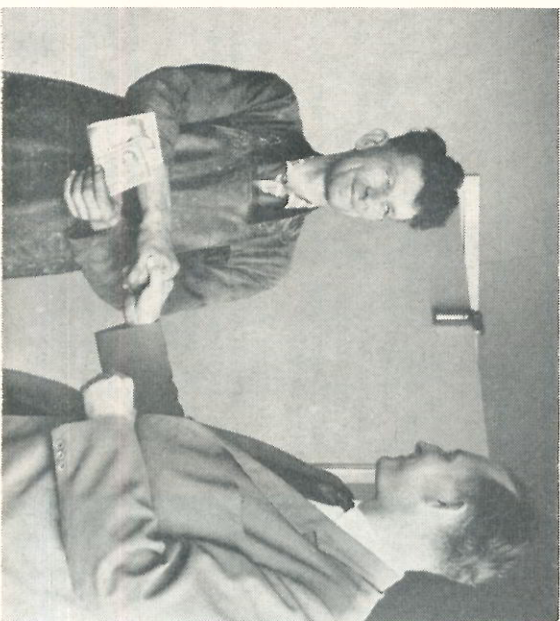
V.A.R.

Hoewel wij van dit land nimmer nieuwe uitgiften bespreken wil ik u toch de afbeelding niet onthouden van het prachtige zegel uitgegeven ter ere van de W.H.O. (wereld gezondheidsorganisatie van de UNO), namelijk twee handen op een blad van een in brailleschrift gedrukt boek. (zie kop).

V. d. Loo.

Hartelijk dank aan Ziekentrost en afdeling Huisvesting voor de belangstelling en goede geven tijdens mijn ziekte.

J. F. Schrama jr.
Huisvesting.

Bereidingsdag 5 mei was speciaal voor een aantal jonge Van der Heem-ers een extra prettige dag, omdat zij 's middags in de kantine van onze Kastenfabriek hun I.V.O.K.-diploma kregen uitgereikt.

De Interne Vak Opleiding Kantoor heeft tot doel meisjes en jongens met een bepaalde schoolkennis verder voor te bereiden op het werk in de praktijk. Hebben zij deze cursus, die gedurende 6 maanden dagelijks halve dagen wordt gegeven, gevolgd en het diploma behaald, dan schrijven zij een goed leesbaar schrift, kunnen zij alle moderne kantoor machines goed en zo foutloos mogelijk bedienen en zijn daarnaast

Voor de praktijk getraind

nog getraind in een groot aantal voorkomende kantoorwerkzaamheden.

16 jongelui werden in september in opleiding genomen; daarvan zijn er nog 15 in onze dienst, waarvan er 13 slaagden en 2 een niet voldoende resultaat bereikten om het diploma te kunnen krijgen.

Zoals de heer G. van Vliet, onderdirecteur, die de diploma's uitreikte, in zijn toespraak stelde: een goed resultaat is voor Van der Heem bereikt, omdat een zo groot aantal van een grote groep met goede cijfers het

Een goed idee

werd

goed beloord

De heer G. C. Schuddebeurs, Galvano Utrecht, ontving de vorige week uit handen van hr. J. Keuning, bedrijfsleider, een bedrag van f 110,— als beloning voor zijn idee met betrekking tot dekzels voor de korven van het tribad. Gefeliciteerd en dat er nog velen in Utrecht zo'n mooie beloning in ontvangst mogen nemen!

Het aantal inzendingen was nog wel niet overvloedig — we kunnen ons ook wel voorstellen dat julie met dat mooie weer liever buiten spelen dan binnen puzzels oplossen — maar het waren er toch meer dan de vorige keer.

Verscheidene kinderen schreven erover, dat het papier van de Jeugdkrant eigenlijk niet geschikt is om te kleuren. Daarin hebben jullie gelijk; bij nader inzien hadden we de vlaggenpuzzel beter op een apart vel kunnen laten drukken.

Een volgende keer beter. Het is natuurlijk altijd mogelijk de vlaggen over te tekenen op tekenpapier en dan te kleuren, zoals sommigen ook hebben gedaan.

In de puzzel voor de kinderen tot 9 jaar waren nog meer namen verbor-gen dan wij er zelf in hebben gezien. Natuurlijk hebben we ook die extra namen goed berekend.

Een uitvinder die de moed verloor

't Is nacht. In het Kanaal vaart de boot van Antwerpen naar Londen. Op het dek bevindt zich een man, een eenzame figuur. Hij wordt door zorgen gekweld. Jarenlang heeft hij gewerkt aan een uitvinding, maar het is op een mislukking uitgelopen. Hij weel, dat deze uitvinding een ommekeer zou hebben betekend op het gebied van de verbrandingsmotoren, maar niet meer gelooft hem niet. Men kan hem niet meer geloven, want zijn motor is nog verre van volmaakt.

Zijn geld is op en hij mist de moed le blijven doorvechten. Hij voelt zich moe en hopeloos alleen. De nacht is donker, men zal hem niet missen. En dan een sprong, wat opsattend water en dan niets meer...

De volgende dag meldt de kapitein: „Rudolf Diesel is verdwenen. Waarschijnlijk over boord geslagen en verdronken”. Kort daarop komt het bericht uit Duitsland, dat de laatste proeven met de Dieselmotor volkomen zijn geslaagd...

Rudolf Diesel werd geboren op 18 maart 1858 in Paris. Toen in 1870 de oorlog uitbrak vertrok het gezin Diesel naar Engeland. De jonge Rudolf werd bij familie in Augsburg in Duitsland ondergebracht, waar hij de industriële school en de technische hogeschool bezocht. Hij had een uitstekend technisch inzicht en verliet in 1879 de hogeschool met een prachtig diploma. Hij kwam nu in dienst van een fabriek van ijzer en koelmachines. In 1885 werd hij belast met de leiding van een filiaal van die fabriek in Paris. Daar richtte hij een eigen laboratorium in waar hij begon met zijn proeven met verbrandingsmotoren (dat zijn motoren, die hun kracht ontleen aan de verbranding van bij voorbeeld benzineangsels). Diesel dacht daarbij aan de verbranding van de veel goedkopere, dikke

van de kinderen tot en met 8 jaar

1. Loek Schitte, Den Haag;
2. Piet Penners, Den Haag;
3. Herman Lissensberg, Utrecht.

VLAGGENPUZZEL

- t/m 10 jaar
1. Frank v. d. Linden, Utrecht;
 2. Eijsie Penners, Den Haag;
 3. Jan Zaai, Voorburg.
- 11 en 12 jaar
1. Babs Boot, Leidschendam;
 2. Mike Korff de Gids, Den Haag;
 3. Myrna Bongers, Den Haag.
- 13—14—15 jaar
1. Piet van Laehem, Den Haag;
 2. Anta Kerkhof, Utrecht;
 3. Vera Ceulen, Den Haag.

Allemaal van harte gefeliciteerd! Zoals altijd kunnen de prijzen worden afgehaald bij:

mei. Reinhink — Den Haag en mei. Kamer — Utrecht.

Doen julle de volgende keer weer mee?

oliesoorten.

Nadat hij in 1890 naar Berlijn was vertrokken gelukte het hem een Duitse machinefabriek voor zijn ideeën te interesseren. Alhoewel men er na vele proefnemingen in slaagde een machine te fabriceren, die een behoorlijk resultaat gaf, was toch de motor, zoals Diesel die zich had voorgesteld, nog lang niet bereikt.

Diesel was inmiddels naar München verhuisd, waar hij kleine motoren en locomotiefmotoren ontwierp, zonder dat daarbij echter van opzienbarende uitvindingen kon worden gesproken. Hij vertoefde zelfvertrouwen en besloot terug te keren naar zijn familie in Engeland. De proeven met de olieverbrandingsmotoren werden intussen door de machinefabriek te Augsburg met kracht voortgezet. Toen men daar eindelijk de vele proefnemingen met succes zag bekrond, was Rudolf Diesel niet meer in leven...

BRIEVENBUS

Bernadette Ceulen. We waren erg blij met je briefje, Bernadette, en de keurige oplossing van de puzzel, die zeker een prijs waard was. Jammer, dat je er deze keer niet uitloofte. Ik denk, dat je gelijk hebt dat er veel vaders zijn die de Jeugdkrant in hun tas laten zitten. Mijnheer Koopman heeft daarom maar een klein briefje in de Jeugdkrant geschreven aan alle vaders. Misschien dat het helpt.

Fijn dat je zo'n mooi rapport had. Voor schrijven had je vast ook een mooi cijfer, want je briefje is keurig geschreven. Hoe is het met je diploma-zwemmen afgelopen? Schrijf je nog eens. We vinden het leuk wat uit onze lezerskring te horen.

Lex Oosthoek. Bedankt voor je briefje. Lex. Knap dat je albei de puzzels hebt opgelost. 't Is jammer dat je toch geen prijs krijgt. We moesten loten en toen ben jij uitgevallen. Doe je volgende keer weer mee? Misschien dat je dan wel tot de gelukkigen behoort.

EVEN NOTEREN

De volgende Jeugdkrant zal 21 juli 1961 verschijnen.

„Ja”, zei de juffrouw, „voor een flesje moet je het bonnetje van je kaart geven!”

Even stond hij haar nadenkend aan te kijken; toen zei hij plotseling: „Maar die Sinas heb ik toch geruild voor de chocornel!”

„Jawel”, zei de juffrouw weer, „maar daar heb je toch ook geen bonnetje voor gegeven!”

„Nou”, zei het jongetje heel ondeugend: „Die heb ik toch ook niet opgedronken!”

Hij lachte en hep met zijn flesje Sinas en pennywafel naar zijn plaats terug en..... bleef van schrik staan, want daar stond zijn moeder en ze keek heel kwaad.

„Hoe komt u hier?” vroeg hij harkelend.

„Truusje zag je op de speelweide”, zei zijn moeder en toen heel erg boos: „Maar ik kan beter vragen, wat doe jij hier?” Stiekem naar binnen glijpen, stiekem een wafel halen, stiekem een flesje, ik zal jou leren. Voor straf mag je vanmiddag niet in de draairolen en vanavond niet naar het vuurwerk. Zo... en nu dit flesje terug geven en die wafel en meteen mee naar huis!

...en mee getrokken door zijn moeder verdwenen hij uit de feestzaal van Van der Heen.

DE HOND EN DE KAT VAN DE BUREN

Mijn linkerbuur' die heeft een hond mijn rechterbuur' een kat Die zijn samen altijd op sjuuw die gaan ook saam' in bad.

Vijf mel, het was bewijdingsdag met feeststunus en oranjeflag, vierden zij feest, zoals het hoort met rammeblifjes aan een hoord.

Een beende rofjes en Bengaals en halve maantjes op de muur; zij verlden samen hun gezicht en knepen toen een oogje dicht.

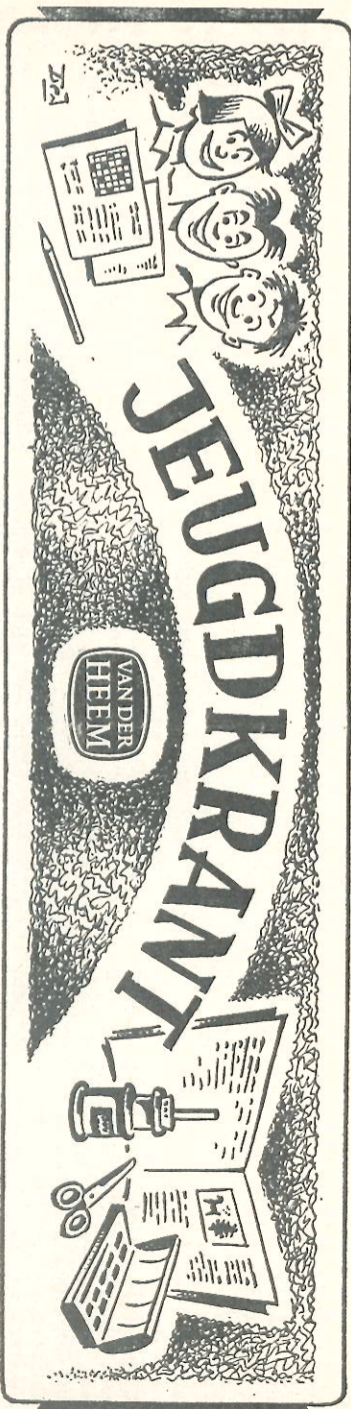
De hond liep naar de slager toe en gapte daar een halve koe die kat die zag een haringkraam en kwam met tien pond schelvis aan.

Toen kocht de hond een mooie de kat at gauw een zure bom en zong toen voor een witte muus wij gaan nog lange niet naar huis.

Eh op de stoep zagen ze daar een kanarie met een klapsigar zij hadden samen renze pret zij dachten nog niet aan hun bed.

Zij zongen samen hup-sa-kee tot de hond iets tegen 'n boompje en zeg nu niet wat een schandaal want dat doen honden allemaal.

Troch jagen zij gauw in hun mand want er kwam een grote olifant die blues toen met zijn lange de hond en kat zijn straatje uit.

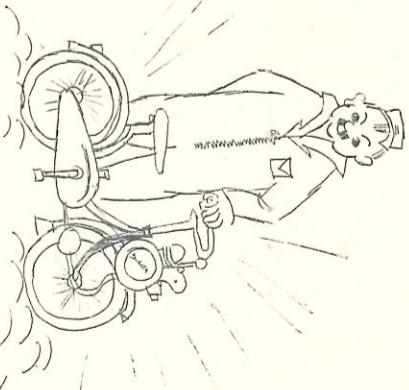
EEN VREEMDE ONTMOETING

Toen Kees die avond bij zijn vriend Henk vandaan kwam was het al donker. Zij hadden eerst samen hun huiswerk zitten maken en toen nog een hele tijd zitten praten over een plannetje, dat Henk had. Er zou de volgende maand in hun stad een collectie worden gehouden voor een liefdadig-oel. In de Stadspost had een oproep gestaan om bijeenkomsten te beleggen en feestjes te organiseren om zoveel mogelijk geld te kunnen inzamelen. Henk had gezegd: „Als we nu eens poppenkastvoorstellingen gingen geven? Daarbij komen altijd een heleboel mensen kijken. We vinden wel iemand, die met een collectiebus wil rondgaan”.

„Ja maar”, had Kees geantwoord „hoe komen we aan een kast, en aan de poppen?” Maar daarop wist Henk wel raad. „Die maken we. We hebben in de schuur een hele stapel latten en nog een rol zeildoek van een ouwe tent. Ik heb een boekje, daar staat een duidelijke tekening van een poppenkast in. De poppen maken we van papier”. Samen hadden ze toen het boekje bestudeerd en plannen gemaakt. „We zullen Jan vragen, die kan zo mooi boetsen”, had Kees gezegd, „en Willie kan wel geld ophalen”.

Dit alles hep Kees nog te overdenken, toen hij naar huis ging. Hij vond het een prachtig plan. Fijn dat ze morgenmiddag vrij hadden, dan konden ze meteen beginnen.

't Was stil op straat. In hun kleine stadje ging haast iedereen vroeg naar bed. Toen hij de hoek om ging naar de Hoofdstraat stond daar bij de lan-taarn een man met een Solex. Hij zat aan de motor te motorvellen en toen Kees dichterbij kwam zag hij, dat de man kennelijk niet wist, hoe hij de lamp moest inschakelen. „Pas ge-kocht”, bromde de man, toen Kees aanbod hem te helpen. „Die lui vertellen je ook niks”. Kees wist het precies en even daarna snorde de man

De Solex van de Blauwe

De volgende morgen dacht Kees niet meer aan de vreemde man met de Solex. Hij ging er prat op, dat hij iedere bromfietsebezitter in het stadje kende en had al besloten om maar niet te vertellen dat hij een onbekende Solexbezitter had ontmoet. Toen ze voor de school hun poppenkastplannen bespraken kwam Bert naar hun toe. „Hebben julle het gehoord”, zei hij, „de Solex van de Blauwe is vannacht gestolen”. Er ging een schok door Kees heen. Natuurlijk, dat was de Blauwe z'n brommer, met die dubbele tas. Dat

weg, na een „dankjewel” te hebben gebromd.

„Vreemd”, dacht Kees, „ik ken die man helemaal niet. Een vreemd gezicht had hij. Die Solex kwam me wel bekend voor. Wie heeft er nou ook weer zo'n dubbele tas achterop?” Kees kon het zich niet zo gauw herinneren en even daarna was hij alweer helemaal verdiept in de problemen van hun aanstaande poppenkastvoorstelling. Wat moest er nog een heleboel gebeuren voor het zover was!

FOEI VADERS!

Weet jullie wat we gehoord hebben? Dat er kinderen zijn die soms geen Jeugdkrant ontvangen of veel te laat, zodat ze niet meer aan de puzzels kunnen meedoen. En weet je hoe dat komt?

Omdat hun vader de krant in zijn zak of zijn tas houdt!

Natuurlijk mogen julle je vader daarvoor geen standje geven. We vergeeten allemaal wel eens wat. Maar wat je wel kan doen is, zo nu en dan eens vragen: „Pappa is de Jeugdkrant er al?” Wie weet komt er dan nog een voor de dag!

hij daaraan niet had gedacht. Maar ja, hij was ook zo vervuld geweest van de poppenkast. Nu moeten jullie weten, dat „de Blauwe”, die bijnaam was van Arie de Lange, die aan het eind van het Melkpad woonde. Hij werkte bij een boer in het dorp. Jarenlang had hij de tocht heen en terug per fiets gedaan. Maar Arie werd onder en het fietsen ging niet meer zo makkelijk. Van zijn opgespaard geld had hij twee weken geleden een prachtige Solex gekocht. Meteen had Kees hem aan zijn verzameling bromfietsen toegevoegd. Arie had zijn bijnaam te danken aan zijn onaf-scheidelijke blauwe werkpak en hij lachte altijd, als hij met „Blauwe” werd aangesproken.

In guren en kleuren vertelde Kees wat hij gisteravond had gezien. De onderwijzer kwam erbij. Hij had ook al het verhaal van de diefstal gehoord. „En juist bij de Blauwe, die nu net zo gelukkig was met zijn bromfiets!” Hij gaf Kees de raad, meteen op het politiebureau te gaan vertellen van zijn ontmoeting, want er was geen twijfel mogelijk; die vreemde man had de Solex gestolen.

Gelukkig mocht Henk mee, want Kees vond het toch wel een beetje angstig om zo maar dat grimmig uitzetende politiebureau binnen te stappen. Aan een rechercheur, die hem te woord stond, vertelde hij zijn verhaal. „'t Was een lange, magere man, met een heel vreemd gezicht”. Wat er precies vreemd aan was, kon Kees niet zeggen.

„Ik geloof, dat zijn gezicht scheef was”, zei hij ten slotte. „Als ik hem zag, zou ik hem direct herkennen”. Maar zover was het nog niet en Kees vertrok een klein beetje teleurgesteld, dat hij de dief niet meteen had kunnen aanwijzen. De politiemann had nog zijn naam en adres gevraagd „voor het geval zij de vermoedelijke dader gevonden zouden hebben”.

Die morgen waren hun gedachten niet bij de les, maar gelukkig moesten ze 's middags aan hun poppenkast bes-ginnen, want ze hadden nog maar vijf weken om alles klaar te krijgen en in te studeren.

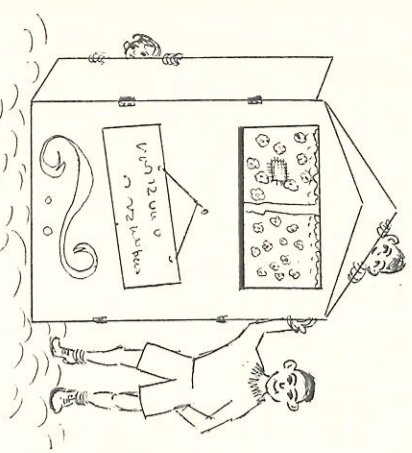
Na een week was het hele voorval vergeeten. De Blauwe ging weer met zijn stramme benen op de fiets naar zijn werk, de politie had van de dader nog niets ontdekt en de jongens waren volop verdiept in de voorbereidingen van hun poppenkastuitvoering.

Diek en Ger hadden zich ook bij het groepje aangesloten. Vooral Dick

kon handig met zaag en hamer omgaan. Hun onderwijzer, die zelf aan het poppenspel had gedaan, leerde Kees en Henk, hoe ze de poppen moesten vasthouden en bewegen. Hij zorgde er ook voor, dat de jongens toestemming kregen op de Markt hun kast op te stellen. Maar zover was het nog niet.....

Elk vrij ogenblik werd besteed aan de „operatie poppenkast”, zoals de jongens hun plan al noemden. Het maken van de poppen leverde nogal wat hoofdrekens op. Willie, die direct bereid was mee te doen, maakte de poppeliere en Jan boeteerde de poppeliere van papier en stiftsel.

Langzaam maar zeker vorderde het werk. De kast kreeg een vrolijk kleurtje en na drie weken konden de repetities beginnen. Het verhaal maakten zij met elkaar. Natuurlijk kwamen Jan Klaassen en Katrïjn daarin voor. Als Kees en Henk in de kast zaten,

dienden de anderen als publiek en dat publiek zat vol op- en aanmerkingen. „Dat hindert niet hoor”, zei Kees dan „daar leren we van”. Ze hadden de kast opgesteld in de grote schuur van Henk en ook Henk's vader en moeder kwamen vaak kijken. „Als julie op de markt net zo'n succes hebben als hier, dan zal het wel gaan”, zei Henk's vader dan. En daar hoopten ze nu maar op. De feestelijkheden duurden vijf dagen vielen precies in de schoolvakantie, dus de jongens hadden volop de tijd hun poppenkast op het marktplein op te stellen.

Eindelijk was het zover. Op het feestelijk versierde plein stond een aantal kramen, een oliebollenkraam, een poffertjeskraam waar je kon gaan zitten, een kram waar je lootjes kon kopen waarmee je mooie prijzen kon winnen, een hengelsporttent en nog veel meer. De jongens zouden de eerste voorstelling geven om elf uur. Dan nog een om twee uur en de laatste om half vijf. Op een handkar, die ze van de Blauwe hadden kunnen lenen, brachten ze al heel vroeg de kast naar het marktplein. Hij kwam te staan vlak voor de muziekent, waarin 's avonds een concert zou worden gegeven. Met een paar wiggen tussen de stenen zetten de jongens de kast vast, want stel je voor, dat hij zou omvallen. Voorop hing een kaart, waarop met kleurige letters stond geschreven: begin van de voorstellingen 11 uur, 2 uur en half 5. Vrij Entree, maar we komen met de bus rond.

Tegen elf uur was er al een uitgebreid publiek aanwezig, veel kinderen maar ook veel grote mensen. Op aandraven van de onderwijzer hadden de jongens een kijkgaatje voorin de kast gemaakt, waar doorheen ze het publiek konden zien. Het was prachtig weer en er waren veel mensen op de been. Kees zag door het kijkgaatje dat er steeds meer publiek kwam.

„Gaat goed”, zei hij tegen Henk. „Als ze nu maar geven ook!” De torenklok sloeg elf uur. „Dames en heren”, kondigde Bert aan, die naast de kast stond „de eerste voorstelling gaat beginnen”. Het gordijnje in de kast ging open, Kees en Henk zuchtten eens diep en het spel begon. Henk, met zijn hoge stem, speelde ook de rol van Katrïjn. Midden in het spel betrokken de jongens ook het publiek erin. Kees keek door het kijkgaatje, zag een meisje staan met een rood vestje aan en meteen zei Jan Klaassen: „hé meisje daar, met je rode vest, heb jij Katrïjn soms gezien?” „Ja”, riep het meisje lachend terug, „ze is je huis binnen gegaan”. „O”, riep Jan terug, „dan ga ik alleen poffertjes eten”.

Onderhand ging Willie met de bus rond. Bijna alle mensen gaven wat, sommigen zelfs tweemaal. Om kwart voor twaalf was de voorstelling afgelopen en de jongens kregen een hartelijk applaus tot beloning, toen zij uit de kast tevoorschijn kwamen. „Hé, hé”, zeiden Kees en Henk allebei tegelijk, „dat is dat”. Maar meteen voelden ze, dat ze zich voor de volgende voorstellingen niet meer zenuwachtig behoefden te maken, want alles was prima gegaan.

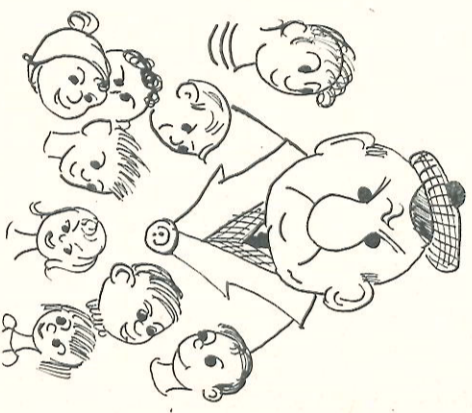
Na het eten waren ze alweer vroeg present. Eén van de gordijnletjes moest worden gerepareerd wat dat was even bijten haken toen ze het dicht trokken. „In een goede voorstelling mag zo iets niet voorkomen”, had Henk gezegd. Om twee uur was het publiek neg tafrijker dan 's morgens. Kees en Henk waren weer bijtijds in de kast gegaan en wachtten het ogenblik af, waarop Bert de voorstelling zou aankondigen. „Dames en heren, de voorstelling gaat beginnen”, klonk het precies op tijd en Henk schoof het gordijn open. De tweede voorstelling was begonnen.

Henk en Kees waren er nog beter in dan 's morgens en het publiek genoot. Kees keek weer door het kijkgaatje om iemand uit te zoeken, tot wie hij het woord zou kunnen richten. En toen opeens..... Kees voelde dat hij een schok kreeg. Daar in het ineens zag Kees, wat hij zo vreemd had gevonden aan dat gezicht. De man zijn linker oor stond heel ver van zijn hoofd terwijl zijn andere oor vlak tegen zijn hoofd aanlag. Wat te doen! De voorstelling kon niet worden onderbroken en toch mocht die man niet ontsnappen.

Ineens wist Kees het. Toen het ogenblik was aangebroken, waarop Kees zich tot het publiek moest richten, zei hij, als Jan Klaassen: „Hé, meneer, daar in het midden met je uitstaande linker oor...” even wachtte hij tot de omstanders de man hadden ontdekt. Toen vervolgde hij: „meneer met je uitstaande linker oor, hoe gaat het

met de Solex?” Door het kijkgaatje zag hij, dat de man zich niet prettig begon te voelen, maar weglopen kon hij niet zo gauw, want hij stond midden in het publiek. En Kees vervolgde: „Heb je die Solex niet gestolen van de Blauwe”. Het publiek lachte nu niet meer. Enkele omstanders hielden de man vast, toen deze probeerde weg te lopen.

Jan Klaassen ging verder: „Toevalig heb ik je met de Solex gezien, toen je die avond van de diefstal de lamp niet aan kon krijgen”. Het publiek merkte nu dat Jan Klaassen meende wat hij zei en de agent, die op een afstandje had staan kijken, haande zich een weg naar de man toe. Kees keek nauwlettend toe. „Juist agent, dat is hem. Dat is de man die de nieuwe Solex van de Blauwe heeft gestolen”. Kees beefde van opwindning toen hij zag, dat de agent de man meenam naar het politiebureau. Het publiek keek hem na, maar wilde toch de voorstelling niet

missen. Willie ging met de bus rond en menig dubbelte in en kwartier verdween daarin. Om bij vieren ging het gordijnje voor het laatst dicht en Kees en Henk vertelden de kast. Er ging een hoeraatje op en Kees werd op de schouders genomen. Lang zal hij leven, werd er gezongen, totdat de agent weer verscheen om te vragen, of Kees maar even wilde meegaan naar het bureau.

Hoe het verder is afgelopen? Wel Kees hekkende natuurlijk de man, die hij op die bewuste avond aan de Solex had zien morrelen. Bij die man werd huiszoeking gedaan en de Solex van de Blauwe werd teruggevonden.

Julie begreep dat Kees de held van de dag was, teneer toen bleek dat al hun poppenkastvoorstellingen bijna honderdvijftig gulden hadden opgeleverd. Willie en alle jonkers werden door de burgemeester toegesproken en Kees kreeg een extra pluim voor de manier waarop hij de dief had aangewezen. En toen kwam de Blauwe naar voren en zei: „Jongelui, wat ben ik blij dat ik jullie mijn handkar heb geleend. Maar nog veel blijer ben ik, dat ik mijn mooie brommertje weer terug heb. Veel kan ik niet missen, maar mag ik deze gulden nog in jullie bus doen?” En dit vonden Kees, Henk en de anderen wel het mooiste van het hele feest.

KONINGINNEDAG

Wat zou het worden: Regen of zon? Zouden we buiten de veldspelen kunnen houden of zouden we dadelijk naar het Ontspanningsgebouw moeten gaan?

Dat was de vraag die ons steeds in spanning hield vóór 1 mei. Iju, 't was gelukkig vrij goed weer, zelfs zon en niet te koud. Even dachten we nog dat we toch naar binnen moesten, toen er een klein buitje kwam, maar gelukkig scheen even later de zon alweer.

Iedereen deed natuurlijk reuze z'n best om zoveel mogelijk de punten te halen. 't Viel niet altijd mee: de koek voor het koekrappen was wel erg droog geworden en het zeil waar je onderdoor moest kruijen voor je de was op kon hangen was wel erg ruw aan je knieën, maar oeh dat zijn van die kleingheden die je gauw vergeeten bent. En het onhaal in de kantline maakte alles al gauw weer goed.

Hebben jullie ook zoveel plezier gehad om de film van de Toverknikker? Wat een leuke film hé? Wie zou er niet graag zo'n fine toverknikker willen hebben of toch misschien maar beter niet? Er gebeuren wel rare dingen hoor! Gelukkig maar dat alles nog niet goed affiep.

Van de prijsuitreiking, die tenslotte nog plaatsvond werd een mooi plaatje geknipt. Zie je hoe iedereen glundert? 't Was dan ook weer een fijn feest.

Een ondeugend jongetje op het kinderfeest

Het jaarlijkse kinderfeest op Koninginnedag bij Van der Heem begon deze keer op de speelweide, vlak bij de fabriek. Ieder jaar komen er meer kinderen, want het is er altijd even leuk.

Nu was er ook een jongetje dat geen toegangskaart had, (want zijn vader werkte niet bij Van der Heem), maar dat toch stiekem op het veld was gekomen. Er werden een heleboel spelletjes gedaan, maar dat jongetje was zo wijs om niet mee te doen, want hij dacht dat er dan wel naar zijn kaart zou worden gevraagd. Voorlopig bleef hij overal naar kijken.

Een grote groep glunderende prijswinnaars

Eerst naar het zaklopen, daarna het ballen gooien en toen het koekrappen begon, stond hij dicht bij het touw met de stukjes koek. Heel vlieg wist hij de overgebleven stukjes koek van het touw te grissen, en hij at ze nog veel vlugger op.

Van een van de kinderen hoorde hij dat zij na die spelletjes hmonade en wafels zouden krijgen. Toen een van de dames met haar groep naar de grote zaal trok, ging hij er met een heel onschuldig gezicht tussen lopen. Zo kwam hij dus net zo stiekem in de zaal als even daarvoor op 't veld. De kinderen mochten kiezen tussen een flesje chocollet of een flesje Sinas en rij voor rij trokken zij naar het buffet. Weer ging dat jongetje ertussen staan. Toen hij aan de beurt was, zei hij beleefd: „Dank u wel”, en pakte eerst zijn chocollet en daarna zijn pennywafel aan.

Even verder stonden de flesjes Sinas en daar bleef hij weer staan. De juffrouw van het groepje waar hij tussen was gaan staan vroeg hem: „Is er wat, ventje?” „Ja, juffrouw”, zei hij, „kan ik die chocollet ook ruilen voor

„Bonnetje...?”, vroeg de kleine deugniet.

Vervolg pag. 4 kolom 3

